

[Guldberg.]

pristallets opgave er at fastholde lønrelationerne over længere perioder og også inden for 2 års perioderne uanset overenskomster, men så er det helt sikkert, at enhver pristalsstigning vil udløse væsentlig større indkomststigninger end de udgiftsstigninger, den svarer til, og så er det helt sikkert, at man har sat en ganske ufejlbarlig motor i inflationen.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Jeg tror ikke, der er store chancer for, at vi kan nå til enighed her i dag, men vi kan fortsætte debatten i udvalget. Jeg mener stadig, at det lønregulerende pristals opgave inden for en 2-årig periode, hvor man har fastsat de forskellige lønsatsers indbyrdes forhold, må være at fastholde dette forhold.

Jeg vil gøre opmærksom på, at en pristalsregulering, som vi har den her, på ingen måde gennem lønstigninger kan sætte nogen inflation i gang. Man vil bemærke, at når vi har forhandlinger med tjenestemændene og skal regulere med overenskomstportioner hvert år, er der et minusbeløb: den fordel, der ligger i tjenestemændenes dyrtidsregulering. Den indregner man og modregner med den lønglidning, der er på det private arbejdsmarked, og dér er man i de sidste mange år hver gang kommet til, at den indtægtsforøgelse, man har fået gennem pristalsreguleringen, er mindre end den bevægelse, der har fundet sted på det private arbejdsmarked ved lønglidning.

Jeg tvivler derfor på, at man kan påstå, at pristalsreguleringen er en selvstændig årsag til lønglidninger og dermed til utilsigtede prisstigninger, men det er noget, vi kan tage op. Jeg har ikke sagt, at pristalsreguleringen er ufejlbarlig, men hvis hr. Guldberg har et bedre forslag til regulering, er vi meget åbne over for et sådant forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om teknisk samarbejde med udviklingslandene.

(Lovforslaget (nr. 54) findes i tillæg A sp. 1227), fremsættelsen i tidenden sp. 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Niels Matthiasen: På mit partis vegne kan jeg give tilsagn om at medvirke til ændringen af loven om teknisk samarbejde med udviklingslandene, så meget mere som ministeren i sin fremsættelsestale netop har understreget, at der her foreligger et velegnet middel til at forøge Danmarks samlede bistand til udviklingslandene. I den diskussion, vi var inde på i folketinget for nylig, påviste finansministeren, hvordan vort bidrag til udviklingslandene er i en stadig stigning, og hvordan vi fortsat må sigte på at nå den ene procent af bruttonationalproduktet, som De Forenede Nationer har sat som et mål. Med dette forslag finder der altså en udvidelse sted, og vi kan derfor medvirke til det.

Per Federspiel: Selv om der i og for sig kan være noget betænkeligt ved at give en blankocheck på fremtidige lån, kan jeg på mit partis vegne tiltræde dette forslag, idet forholdet jo efter 1962-loven er, at de individuelle låneprojekter forelægges finansudvalget.

Det er i og for sig glædeligt, at den udvikling, som dette forslag er udtryk for, nemlig at der stadig er behov for lån til u-landene for derved at fremme den bilaterale udveksling, allerede nu har medført et stigende behov, men jeg må forstå det således — og det vil jeg gerne bede ministeren bekræfte — at behovet i og for sig ikke er aktuelt, men at man, ligesom tilfældet har været tidligere med eksportkreditordningerne, har villet have en fornøden beløbsramme for alle tilfældes skyld. Måske havde det så ikke været strengt nødvendigt at fremsætte et lovforslag på nuværende tidspunkt, men vi skal som sagt ikke fra vor side modsætte os det.

På ét punkt vil jeg gerne stille et direkte spørgsmål til ministeren. I slutningen af bemærkningerne til lovforslaget siges det,